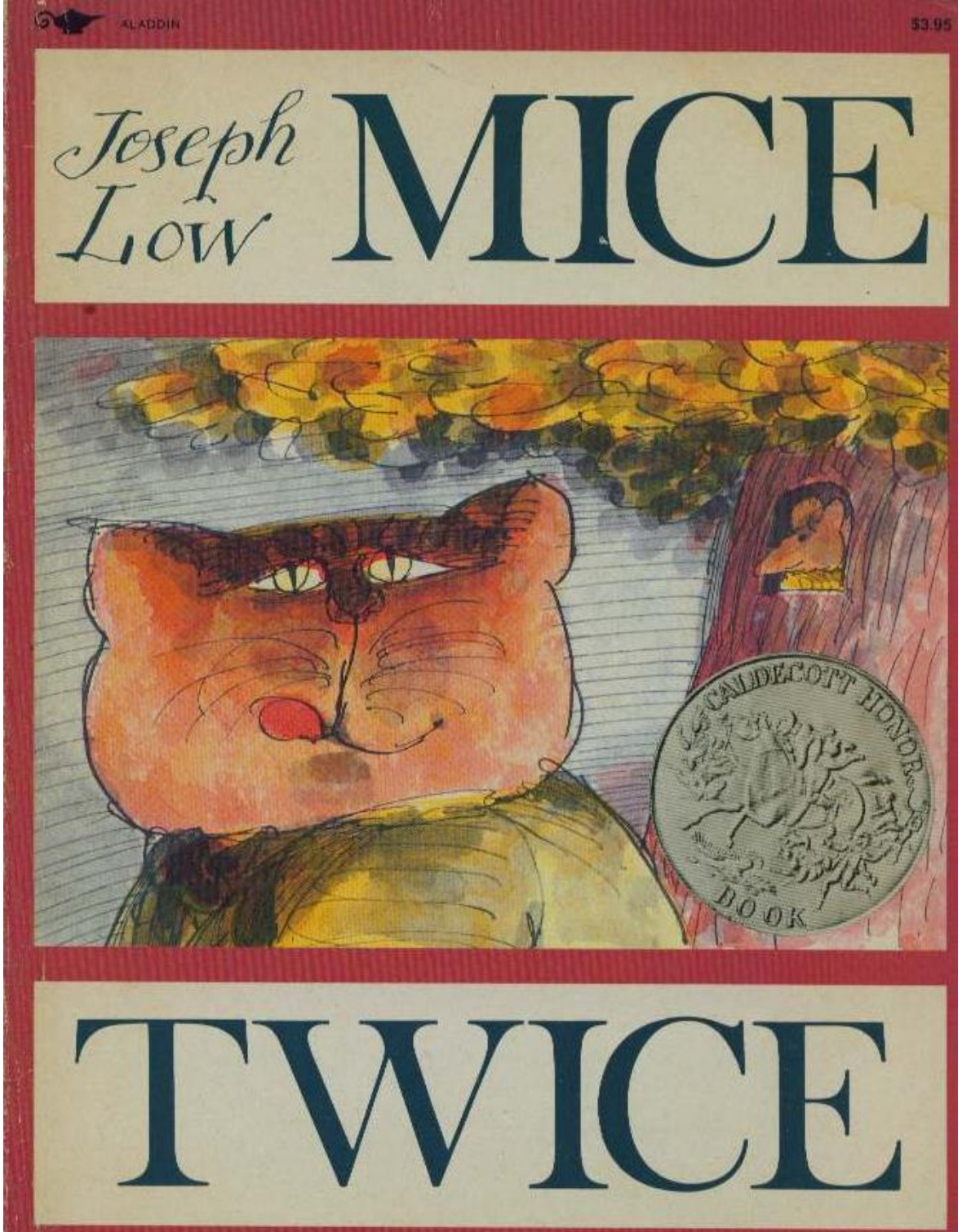

दोन उंदीर

जोसफ लो

मराठी : स्वप्नाली नाईक

मांजरीने आवाज मधुर यावा म्हणून घसा साफ केला.

ती म्हणाली, "किती छान दिवस आहे!

मी विचार करत होते की 'आज संध्याकाळी माझ्यासोबत जेवायला कुणीतरी असावं.' मला वाटतं तू माझ्यासोबत आज संध्याकाळी जेवायला येऊ शकशील."

उंदीर मांजरीला चांगलंच ओळखून होता आणि तिचा चतुरपणासुद्धा.
"मी माझ्या एका मित्राला बरोबर घेऊन येऊ शकतो का?" त्याने विचारले.

("दोन उंदीर!" मांजर मिशीचे केस चाटत विचार करत होती.)
"नक्कीच!" मांजर म्हणाली. "आपण सहा वाजता भेटूया का?"

"हो चालेल सहा वाजता." उंदीर म्हणाला.

त्या दिवशी संध्याकाळी सहा वाजता उंदराने मांजरीचा दरवाजा ठोठावला.
मांजरीच्या पोटात कावळे कोकायला लागले होते. "ये, आत ये!" मांजर
म्हणाली. परंतु जेव्हा तिने दार उघडले, तेव्हा तिने पहिले की उंदराचा मित्र
हा दुसरा उंदीर नव्हता.

तो एक कुत्रा होता. कुत्रा गुरगुरत होता.
तो मांजरीपेक्षा दोनपट मोठा होता.

मांजरीला राग आला होता पण ती राग व्यक्त करायला घाबरत होती. तिने
त्यांना घरात येण्याचा इशारा केला.
टेबलवर दोन चीजचे छोटे तुकडे ठेवलेले होते.

"आज खूपच गरम होत आहे!" मांजर म्हणाली.

"एवढं गरम होत असताना मला जेवण नाही जाणार. परंतु तुम्ही जेवून घ्या."
मग उंदराने चीजचा एक तुकडा घेतला आणि दुसरा तुकडा कुत्र्याने घेतला.

जेव्हा कुत्र्याने त्याचा चीजचा तुकडा खाल्ला तेव्हा तो म्हणाला, "हे चीज खूपच स्वादिष्ट आहे. हे स्विस चीज आहे का?"

"किंवा फ्रेंच आहे का?" उंदराने विचारले.

"फ्रेंच आहे," माझा भाऊ पेयर याने गिफ्ट दिलं आहे.

(खरंतर ते उंदीर पकडण्यासाठी वापरलं जाणारं साधं चीज होतं व ही गोष्ट कुत्रा आणि उंदीर यांना चांगलीच ठाऊक होती.)

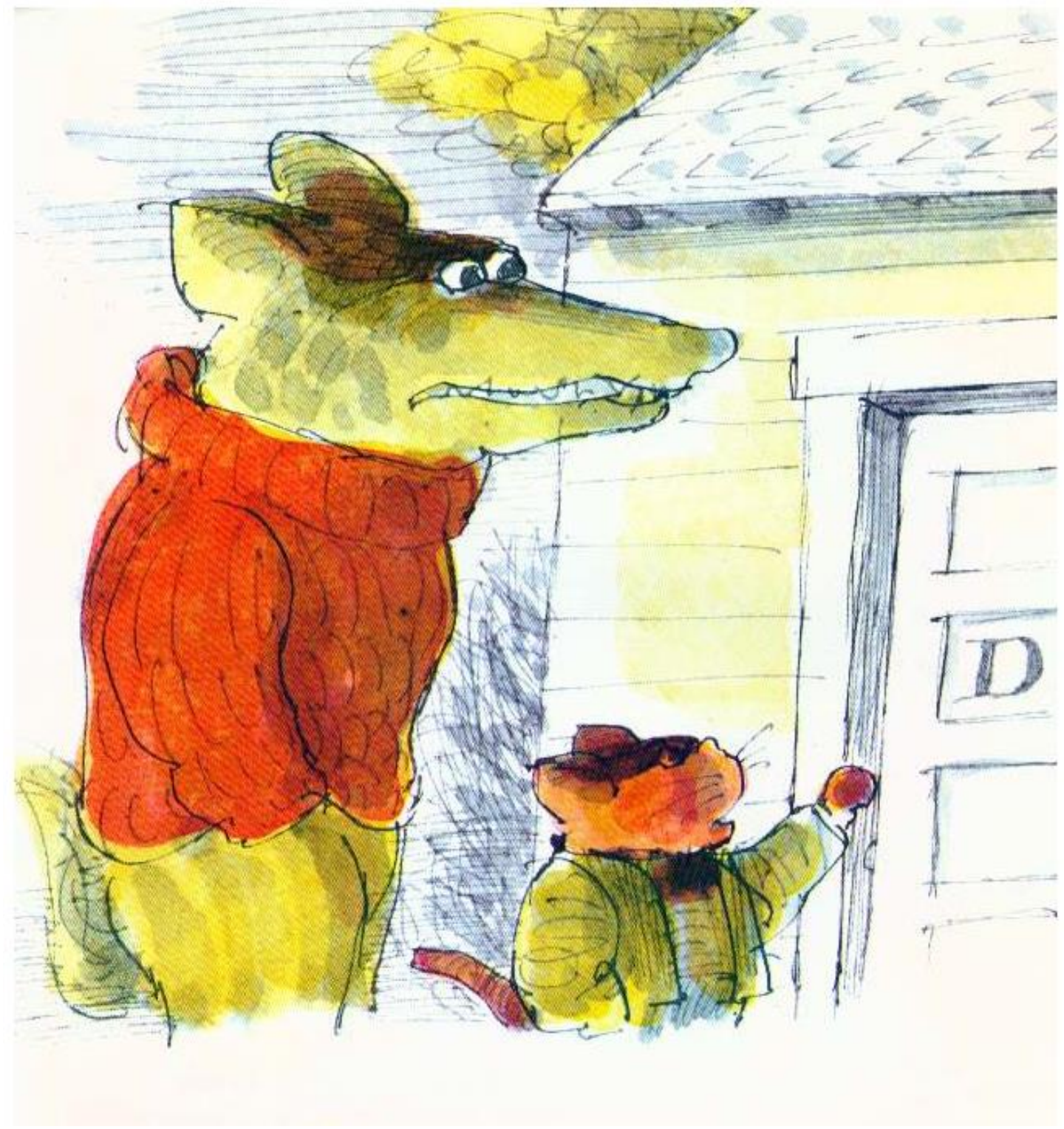
"तुझ्याबरोबर वेळ खूप आनंददायी गेला. मला आशा आहे तू उद्या रात्री माझ्याकडे जेवायला येशील," कुत्रा म्हणाला.

मांजरीने थोडावेळ विचार केला. "हो मी येईल नक्की, मी माझ्याबरोबर एका मित्राला घेऊन येऊ शकते का?" ती म्हणाली.

"चांगली संगत असेल तर जेवण पण चांगलं जातं," कुत्रा म्हणाला. "तुझ्या आवडीचा कोणताही मित्र आण, आपण सात वाजता भेटूया का?"

"हो चालेल," मांजर म्हणाली.

दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी सात वाजता मांजरीने कुऱ्याचा दरवाजा ठोठावला.
तिच्या बाजूला एक लांडगा उभा होता.
तो कुऱ्याच्या दोनपट मोठा होता आणि चारपट क्रूर.

"या, आत या!" कुत्रा म्हणाला.

मांजरीने लांडग्याकडे पहिले आणि हळू आवाजात म्हणाली, "कुत्रा तुझ्यासाठी आणि उंदीर माझ्यासाठी, कबूल?"

लांडगा काहीच बोलला नाही, परंतु तो भयानकपणे हसत होता. त्याचे टोकदार दात दिसत होते.

मांजर आणि लांडगा दोघं त्यांची मिशी चाटत होते.

परंतु जेव्हा दार उघडलं तेव्हा कुत्र्याच्या शेजारी मगर बसलेली होती.
जेव्हा ती मांजर आणि लांडग्याकडे बघून हसत होती तेव्हा तिचा मोठे
आणि टोकदार दात असलेला जबडा हळूहळू उघडा आणि बंद होत होता.

मांजर आणि लांडगा तिचं उघडं असलेल्या तोंडाकडे एकटक पहात होते. इतकं मोठं! इतकं लाल! आणि खुप सारे दात. त्यांचं दुसरीकडे कुठेही लक्ष जात नव्हतं. टेबलावर ठेवलेल्या चार चीजच्या तुकड्यांकडेही नाही.

"अं?" लांडगा मागे वळत म्हणाला. "खरंतर आम्ही हे विचारायला आलो होतो की दुसऱ्या एखाद्या रात्री आम्ही आलो तर चालेल का? आमच्या दोघांचीही तब्येत आज ठीक नाही," मांजर म्हणाली.

"मला खुप दुःख होत आहे," कुत्रा म्हणाला. "मला आशा होती की हे फ्रेंच चीज तुम्हाला खूप आवडलं असतं. ब्री म्हणतात त्याला."

(आणि खरंच ते फ्रेंच ब्री होतं.)

"पुन्हा कधीतरी," मांजर आणि लांडगा दवाजातून बाहेर जात असताना मांजर पुटपुटली. मांजर थोडा वेळ विचार करत होती. मागे वळून मगरीकडे पहात ती म्हणाली, "माझा एक दूरचा नातेवाईक उद्या रात्री जेवायला येणार आहे, मला त्याला तुम्हाला भेटवायला आवडेल, तुम्ही याल का? तुमच्या या मित्राला पण घेऊन या."

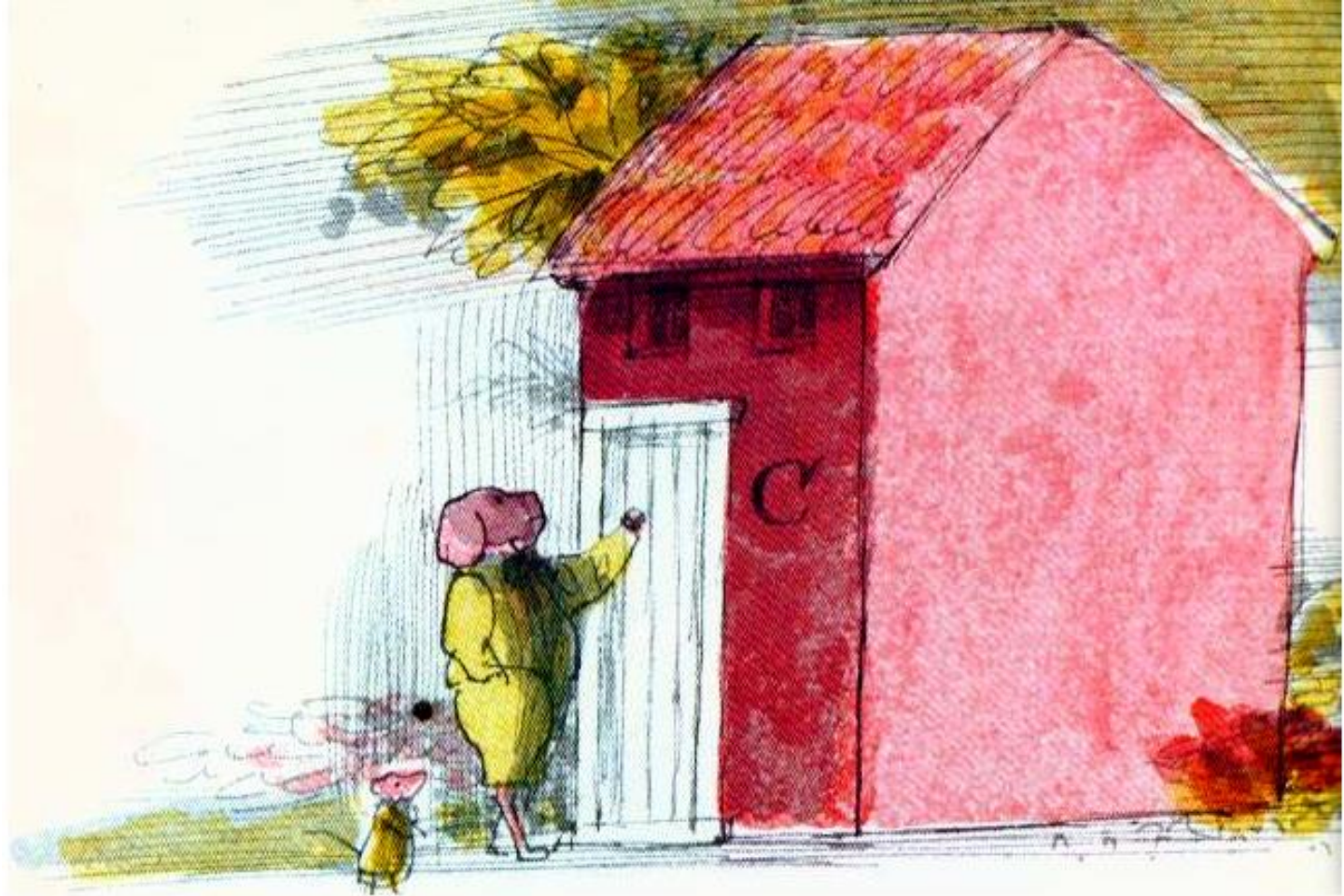

"अति उत्तम," कुत्रा म्हणाला.

"परंतु मगरीला नाही आणू शकत. तिला आज रात्री नदीवर परत जावं लागेल. कदाचित उंदीर येऊ शकेल. जर तुला मान्य असेल तर."

"खूपच छान!" मांजर म्हणाली. "आठ वाजता या तुम्ही."

दुसऱ्या दिवशी रात्री आठ वाजता कुत्रा आणि उंदराने मांजरीचा दरवाजा ठोठावला. घरामध्ये सिंह बसलेला होता. तो इतका मोठा होता की त्याच्यामुळे संपूर्ण घर भरून गेलं होतं. मांजरीला त्याच्या दोन मोठ्या पंज्यांमध्ये बसावं लागलं होतं. मांजर हसत होती. उरलेल्या जागेमध्ये एका बाजूला एक टेबल होता. सिंहाला खुश करण्यासाठी आणलेल्या छान छान पदार्थांनी तो टेबल भरलेला होता. तिथं ताजे भाजलेले शेंगदाणे, मोठे रसदार मनुके, साखर घातलेले छोटे केक, तळलेले बेकन आणि कॅन्डीने भरलेलं चांदीच ताट होतं.

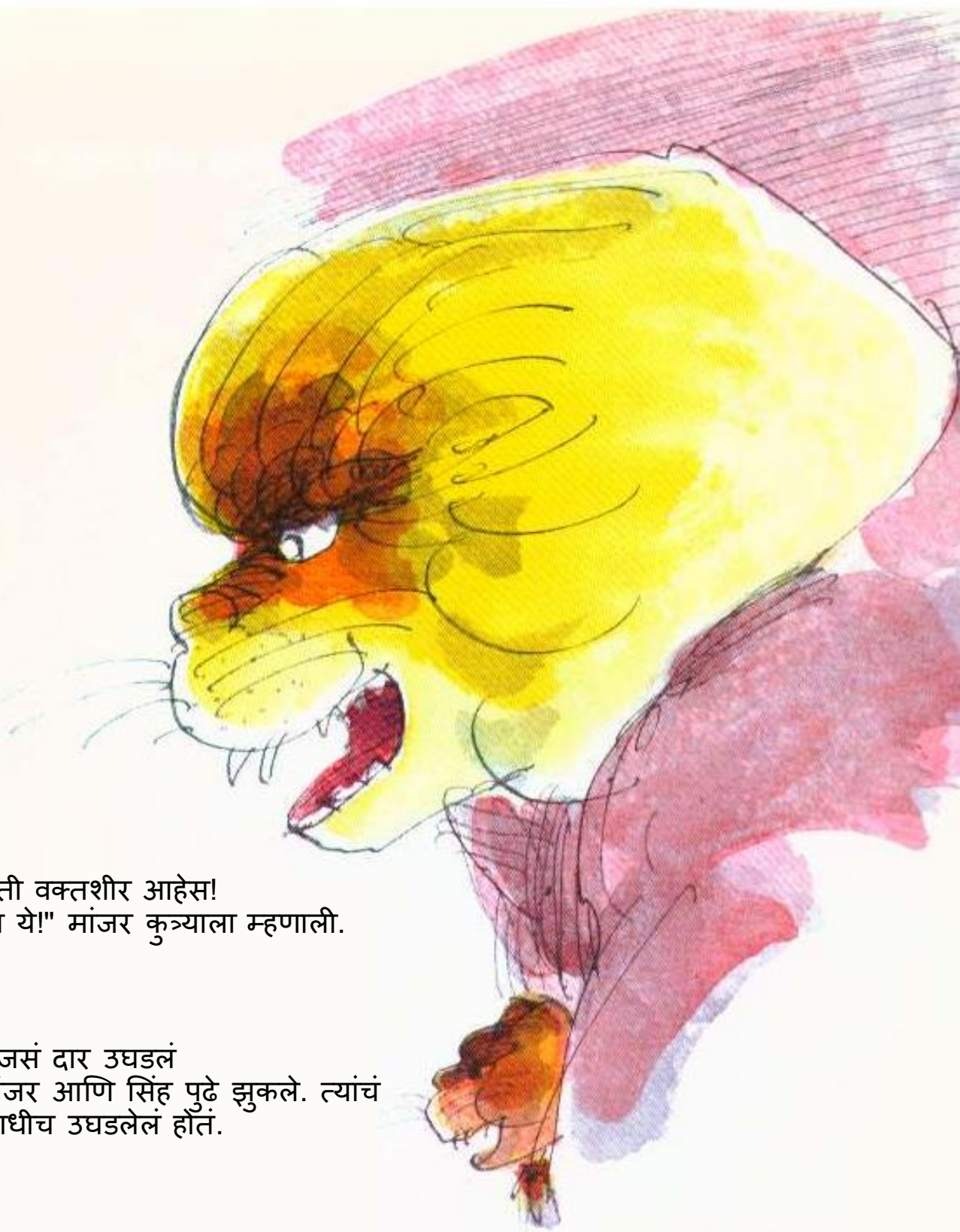

मांजरीने वरती पाहिलं आणि सिंहांच्या कानात ती हळू आवाजात म्हणाली, "जेव्हा दार उघडेल तेव्हा मी उंदराला पकडेल आणि तू कुत्र्याला."

"वा! मज्जाच आहे," सिंह त्याच्या लाल जिभेने मिश्या चाटत म्हणाला.

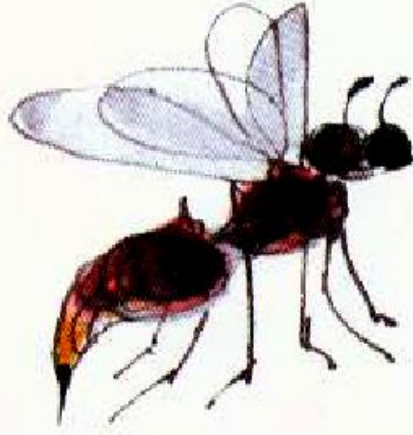

"तू किती वक्तशीर आहेस!
ये आत ये!" मांजर कुत्र्याला म्हणाली.

आणि जसं दार उघडलं
तसं मांजर आणि सिंह पुढे झुकले. त्यांचं
तोंड आधीच उघडलेलं होतं.

त्या दोघांपैकी एकाच्याही लक्ष्यात आलं नाही की कुत्रा आणि उंदीर
यांनी त्यांची एक मैत्रीण आणली होती, एक गांधीलमाशी.

डोळे मिचकायच्या आतच गांधीलमाशीने सिंहाच्या नाकाला दंश
केला. नंतर कानाला. नंतर लाल जिभेला.

सिंह वेडापिसा झाला होता!

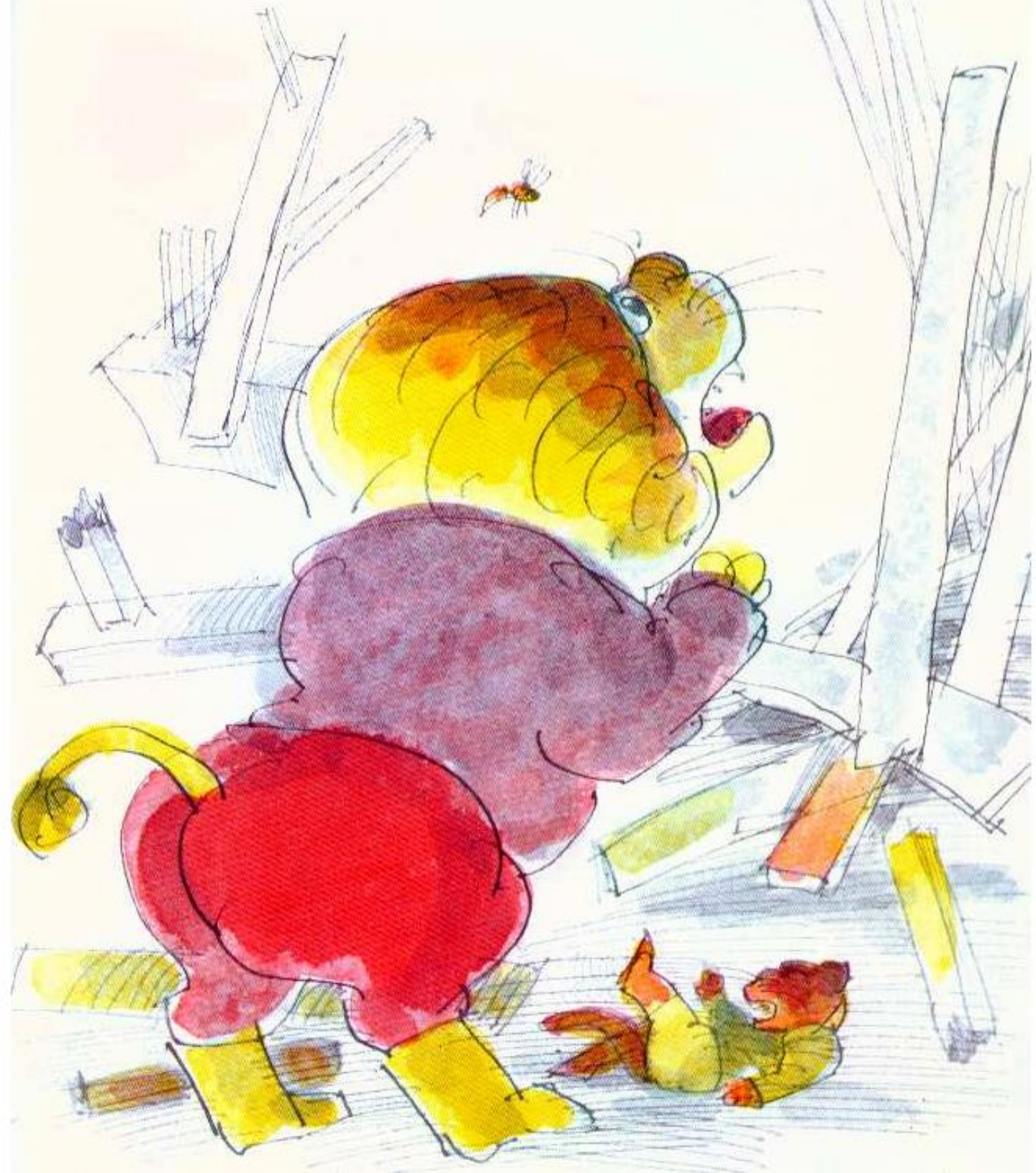
त्याने मागे सरकण्याचा प्रयत्न केला परंतु मांजरीचं घर खूपच छोटं होतं.

नंतर गांधीलमाशीने त्याच्या ओठांना दंश केला.

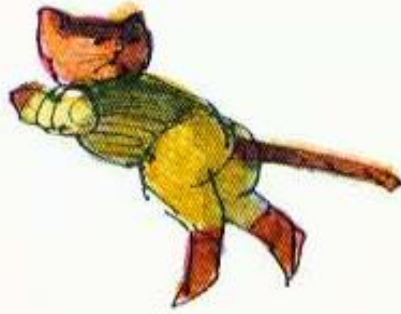
सिंह मांजरीचं घर तोडून बैचैन होऊन पळून
गेला.

मांजरही त्याच्यामागे पळाली.

कुत्रा मांजरींच्यामागे पळाला.

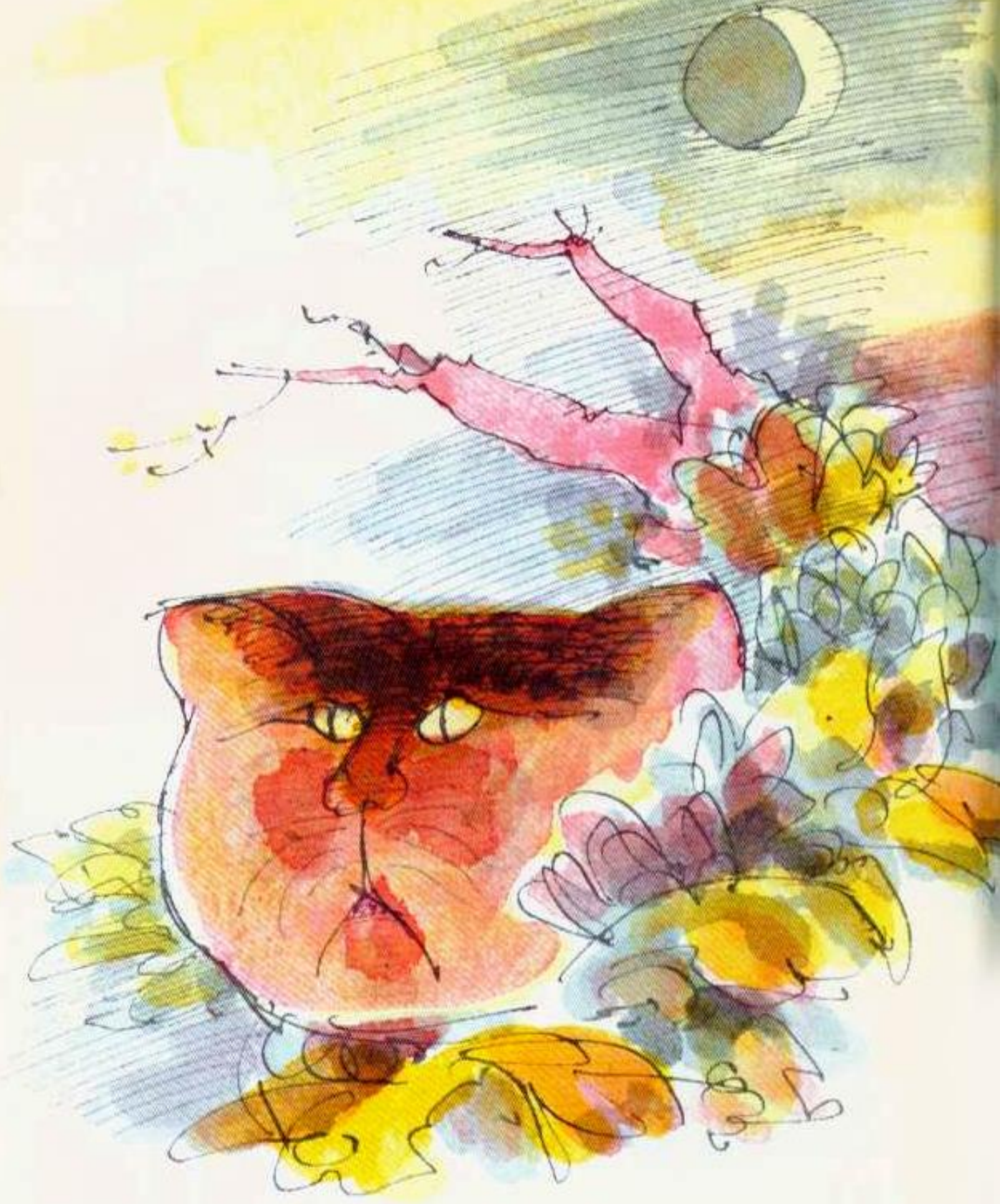

मांजरीचं सगळं घर पडून गेलं होतं परंतु टेबलला काहिही झालं नव्हतं.
तिथे जे पदार्थ ठेवलेले होते ते जसेच्या तसेच होते.

"तू खूप चांगली मैत्रीण आहेस," उंदीर गांधीलमाशीला म्हणाला. तुला जे आवडेल ते खा. हे छोटे केक किंवा यातील एखादं कॅण्डी. मला सुरवातीला हे तळलेले शेंगदाणे खायला आवडेल. आपल्या दोघांसाठी हे पुरेसं आहे. आणि जरी मांजर कुत्र्याच्या तावडीतून सुटली तरीही त्याच्यासाठी एवढं भरपूर आहे.

जरी मांजर पळून गेली असली तरीही ती उंदराला परत
कधीच त्रास देणार नव्हती.

कॅलडीकॉट पुरस्काराने सम्मानित.

Wah!

हो, एकदापण नाही!